

Szilágyi-Nagy Ildikó

MEGINT A CIPŐ

- Mi volt ma? - kérdezte Ani, amikor a vacsora előtti süteményt fogyasztották Bélával. Béla nyomott még tejszínhabot az oroszkrém tortájára, hintett rá mazsolát, mézet csurgatott a tetejére, úgy mutatta az új papucsát.

- A Licónál vettem a Százás boltban. Vagy most már Eurós bolt, vagy mi.

- Nem úgy volt, hogy megszűnik, mert a tulaj anyósának kell a ház?

- Nem szűnik meg, csak elköltöznek. A Korzóra mennek.

- Jól néz ki. De nemrég vett két ugyanilyet, nem?

- De. Azok elszakadtak. Semmit érnek ezek, két-három hétig dolgozom bennük, aztán dobhatom is ki.

- Lehet, nem kőművesmunkára tervezték. Ahhoz munkavédelmi bakancs kéne.

- Ááá, lehetetlen abban dolgozni. Az ember nem bírja mozgatni a lábujjait, nyáron meg belefülled. Ezeket a papucsokat szeretem, vagy mezítláb. Akkor legalább nem megy tönkre a papucs. Bementem ma, mondom a Licónak, elszakadt mind a két klumpa, amit a múlt hónapban vettem. Azt mondta: „Kétezerért milyet akarsz?” Válaszoltam neki: „Nem szemrehányásképp mondtam. Adjál még három ugyanolyat, ha van.”

- Hármat is vett egyszerre? Minek, ha ilyen rossz minőségű?

- Épp azért. Hamar elhasználok majd ezeket is. De hát kétezerért? Milyet várjak? Miközben a Licó kotorászott, hogy a színek közül előszedje nekem a sötétkéket, mert a fekete csak beszívna a napot a lábamba, besiet egy pasas, kicsit furán járt. Ki volt nyalva, látszott, hogy művelt, finom ember, a sérója belőve, és szép szövetinget viselt. Tudja, amilyet a plázákban lehet kapni. Köszönt, elkezdte nézni a papucsokat, kérdezte, cipő van-e. Végigmértem, akkor látom, női papucs van a lábán, és a sarka bőven lelóg. Kérdezi a Licó, hányas a lába, mert nem minden fajtából van minden méret. Erre azt mondja

a pasas: „Mindegy, milyen, csak gyors legyen, mert fél óra múlva ott kell lennem.” Nem faggatózott a Licó. Én szívesen faggatóztam volna! Hozzánk is, emlékszik, kicsi babám, a Peti cipő nélkül érkezett, és milyen jó sztori kerekedett belőle.

- Az más - tiltakozott Ani -, rajta ruha se volt. Meg a karja el volt törve. Azért ez nem olyan jó történet.

- De utólag vicces, na. Próbálgatja a cipőket a férfi, hát egy se jó neki, de nagyon nem. Abba még belement volna, hogy kicsit szorítja, de a lába nem ment bele egyik cipőbe se. Licó fölajánlotta, hogy vannak még sportcipők nagyobb méretben. A pasas tiltakozott, azt mondja: „Esküvőre megyek.” Licó azt mondja: „Hát, az nem elegáns, ha valaki az esküvőjén sportcipőt visel.” Tudja, babácska, olyan ormótlan, barna-kék sportcipők voltak, nem márkás cuccok, hogy legalább egy aranyozott Adidas lett volna. A pasi azért fölpróbálta a sportcipőt, közben hozzáfűzte: „A feleségem esküvőjére.” Na, itt már egymásra néztünk a Licóval. Telt az idő kegyetlenül, gondoltam, ez a szerencsétlen elkésik a felesége esküvőjéről, és ötletem lett. „Ez a klumpa nem lenne jó?” Passzolt rá, úgyhogy eladtam neki az egyik klumpát hatezerért.

- De kétezerért vette! Ez nem tisztességes haszon.

- Szükség törvényt bont. Én is pénzből élek, kicsi babám. A pasas irtó hálás volt, kiviharzott a klumpámban, és elhajtott.

- Amúgy ki lehetett az?

- Nem falubeli. Fehérvári.

- Mondta? Vagy honnan tudja?

- A Vivientől. Utána mentem a Vivienhez, hogy a toklászkokat kikapáljam neki. Én nyírom az árokpartját, meg a kertet, de már hetek óta nem érek oda, jól megnőtt. Az árokpartért nem haragudott, de toklász ment az egyik kutyája fülébe. Ki volt borulva.

- Magát hibáztatta? Részben jogosan.

- Nem az, hogy hibáztatott, de kibukott rajta. Hogy, azt mondja, „Végre lett volna egy szabad péntek délutánom, és most ezt a szerencsétlen kutyát kell az állatorvoshoz vinnem!” Meg sírt, hogy mennyibe fog ez neki megint kerülni, meg hogy a kutya holnap délutánig szenved. Úgyhogy kikapáltam azt a rohadt toklászt, hogy

számoljuk föl végleg, aztán ő meg majd beveti a helyét valami vadvirágokkal, azt mondta. Erre megnyugodott, és megkínált születésnapos tortával. Mondom neki, „Vivike, nem két hónapja volt a születésnapod?” Azt mondja, „De. De ez egy hosszú utat látott torta, elajándékoztam, aztán most visszakaptam egy darabot.” Mondom magamban: Mi van? Csak nem két hónapig kézbesítették a tortát? Teljesen frissnek tűnt. Kifaggattam a Vivikét. Képzelje, kicsi babám, hogy egy udvarlója, akivel már jó két hónapja szakított, hozott neki egy tortát a születésnapjára. Tudta, hogy két hónapja volt, de hozott.

- Újjászületésnap, mert megszabadultak egymástól - kotyogott közbe Ani.

- Ja! - ugrott föl Béla, és a zsebében kotorászott - A Vivike küldött magának is egy marcipánt - Előhúzott egy marcipántáblát, „Vivien 42” felirattal.

- Köszönöm! - mondta Ani, és majszolni kezdte a névtáblát.

- Hát nem a toklásztól bukott ki az a szegény asszony, az már az utolsó utáni csöpp volt neki! Kiderült, ezzel a pasással a társkeresőn ismerkedett meg, még a tavasszal. Tudja, azon, ahol csak diplomások regisztrálhatnak. Két-három hétig minden szép rózsaszínnek tűnt, mint ez a málnatorta. Erdőben piknikeztek, meg a Viviennél találkoztak, így fölgyorsultak az események, így mondta a Vivien. Másképpen még be se engedte volna a házába, de ugye a karantén miatt nem lehetett menni sehova. De a pasas valami útépítő volt. Mindenhova mehetett, mert út, az vezet mindenhová. Aztán elkezdett botrányokat csinálni, hülyeségeket, a Vivien meg rájött, hogy olyan izé - Béla itt megtörte a mese lendületét, és gondolkodott.

- Mi? - sürgette Ani.

- Jaj, kicsi babám, nem jut eszembe. Valami olyan, amivel szihológushoz szoktak az emberek járni. Tudja, hogy olyan bolond lesz néha, mint itt a faluban az Albert, és akkor mindenkit zaklat, főleg nőket, mert az erős férfiaktól meg fél, azokra meg azt hiszi, mindegyik őt üldözi.

- Paranoid?

- Nem, nem ezt a szót használta. Mindegy is, szóval, hogy zavaros szegénynek az agya. Akkor szakítottak, de a Vivike, amilyen rendes az

a szegény kis asszony, még egy terapeutát is keresett neki, egy szíhiátert. Ez már két hónapja volt, de a pasas azóta is zaklatja. Végre elment a terapeutához, de utána még rosszabb lett.

- A pszichiáter szokott használni pedig!

- Igen, de állítólag nem szedte a gyógyszert, amit a szíhiáter írt neki, meg azt állította, hogy a szíhiáter nem mondta neki, hogy személyiségzavara van, hanem csak azt, hogy érzelmkezelési és stresszkezelési problémával küzd. És akkor kitalálta, hogy a Vivike a beteg, meg mindenféle hülyeséggel fenyegette, meg balfaszságokat írogatott neki.

- Borderline? - találgatott Ani.

- Tessék?

- Virágnyelven ez az, amit a terapeuta mondott. Határeseti személyiség. Jaj, szegény Vivien! Meg szegény pasi! Biztos óriási szenvedés-ként éli meg, hogy szakítottak.

- Szóval, akkor ettől a határosságtól van, hogy a pasas egyik nap tortát hoz neki, másik nap fenyegeti, hogy legyomirtozza a kertjét?

- Igen. De minek fogadta el a Vivien a tortát? Meg kell szakítani minden kapcsolatot a férfival.

- Nem fogadta el. Hanem egyszer kapott egy furcsa, torta futáros sms-t. De nem foglalkozott vele. Ez most volt a hétvégén. Aztán egy barátja beugrott kávézni, de a szegény asszonynak akkorra összeállt a fejében a kép, hogy lehet, hogy ez a zavaros csávó beállít egy tortával.

- Minek akkorra hívott vendéget? Egyáltalán, minek volt otthon?

- Kicsi babám, tudja, a postafutárnak is az „időmegadás” azt jelenti, kilenctől tizenhét óráig. Hát nem futhat el az ember egész napra a saját házából, ha nem akar egy csomagot átvenni! A tortához ez a pacák magát is mellékelte. Még jó, hogy nem az ajtóban futottak össze a másikkal, akivel barátkozik a Vivike. Viszont a cipőjét kint hagyták az ajtó előtt. Mondom a Vivikének: „Nem hallottad, hogy a Peti az őszön hogy járt a cipője miatt? Hogy nálunk landolt cipő meg alsógatya nélkül?” „De igen. De kinek van energiája ilyen hülyeségekre?” - válaszolta. Na, a pacák kint háborgott a tortával, volt hozzá gyertyaszett meg komplett tűzijáték is, bent meg a Vivien és a vendége szorongtak, hogy mi lesz a cipővel. Állítólag tiszta új volt, egyenesen az esküvőre

lett véve, szép, fekete, elegáns bőr cipő. A tortás ürge tipródott vagy egy órát, végül ott hagyta a tortát a teraszon. A kutyák hozzá sem értek, jól vannak nevelve. A Vivien meg elajándékozta egy barátnőjének, ahol a két kislány örült neki nagyon. A barátnője meg visszaajándékozott egy darabot, hogy mégis, egy ilyen nagy, drága tortából egyen a gazdája is. Végül én ettem meg azt a nagy szeletet.

- És a cipő?

- Ja! Az egyiket elvitte a pacák, a másikba meg követ tett. Még megvan a fél pár. Azt monta a Vivike, eltette, mert mi van, ha visszadobja a hiányzót, és akkor milyen bosszantó, hogy a párját meg ő dobta el.

- Akkor ez a cipő nélküli férfi a Licó boltjában a fekete cipős barátja a Viviennek?

- Pontosan, babácska. Mondom a Viviennek, én összefutottam a barátoddal a Licónál. „Akkor tudott cipőt venni?” – sóhajtott föl a Vivike. Mondtam, „Nem, de neki adtam a klumpámat.” Hálálkodva adott egy üveg szörpöt ajándékba. De azt ott felejtettem a Licónál, mert beugrottam hozzá, hogy elújságozjam, hogy ki volt az elegáns férfi.

- De édeske, maga eladta neki a klumpát drágán!

- Részletkérdés, mert kiségittem vele. Mondtam a Viviennek, az ilyen vidám történeteket meg kéne írnia.

- Ez nem vidám történet! – mutatott rá Ani.

- Nézőpont kérdése, babácska. Át kell a dolgokat értékelni, különben az ember egész életében csak a lelki szart lapátolja.

- Ezt hogy érti?

- A rossz emlékeit meg a szihés nyavajáit. De tényleg, kapacitáltam a Vivient, hogy jegyezze föl az ilyen kalandokat, hogy később, ha már lenyugodott, hátha lesz kedve leírni. De, azt mondja: „Hogyan? Nem tudok én olyan körmönfont nyelven fogalmazni, mint az irodalom.” De, mondom neki: „Csak úgy, egyszerűen, ahogy mi is elmeséljük egymásnak.” Hát nem így van?

- Csak azt nem értem, hogy ment a felesége esküvőjére – morfondírozott Ani, és bekapott egy mazsolát.

- Csuda tudja, babácska. Talán elválík tőle, mire odaér. Ezek a művelt emberek néha olyan bonyolultak.

A MŰTÉT

A posta, kocsmá, bolt Bermuda-háromszöge általában azokat is megállította, akiknek sietős lett volna, sőt, azokat is vonzotta, akik a kocsmá és posta oldalán sorakozó Takarékbán intézték ügyüket, vagy csak a pénzautomatához ugrottak el. Az ATM a 2010-es évek vívmánya volt a faluban, és a lakosok úsztak a boldogságtól, hogy már nem kell átbuszozni, átbiciklizni, átautózni a szomszéd faluba káapéért, és ráadásul ki tudja, van-e az automatában elég pénz, mert ha nincs, a visszafelé busz bevarásával együtt a kudarc már tetemes időpazarlást jelentett, ami órábérben kivetítve – így gondolkodtak néhányan – azt eredményezte, hogy duplán kellett megdolgozni a fizetésükért. Egyszer a szalag mellett, egyszer meg, amikor megpróbálták a számlájukról felvenni. Erre mindenképp szükségük volt, mert a falu boltjaiba a bankkártyás fizetést szintén csak a 2010-es évek hozták meg. Betüremkedett a civilizáció.

A civilizáció azonban, egyesek szerint, több hátrányt hozott, mint előnyt. A Hivatalba már nem lehetett bármikor bemenni, csak ügyfélfogadási időben, és ha valamelyik ügyintézővel összefutottak a boltban vagy a temetőben, nem lehetett ügyeket intézni, mert már minden számítógépen volt, sőt, interneten. A faluban három internetszolgáltató is meggyökerezett, egy negyedik pedig azt ígérte, szupergyors wifit dob az éterbe, amihez már ásták is a földkábel az autópályától indulva, a faluba vezető bekötőút mentén. A kocsmában napokig téma volt, hogy vajon az autópályáig hogy hozták el, és miért kell földkábel, amikor a wifit a levegőben van. A teraszon épp most csengtek le a technikai részletek.

- De csak ott van a wifit, ahol előfizetsz rá, nem?
- Nem, Lajos bácsi, a wifit mindenhol ott van.
- Akkor minek érte fizetni?
- Hogy tudja a jelszót.
- De ha megkérdelem valakitől?
- Az övét nem használhatja.
- Ha mindenhol ott van, akkor nem mindenkié? – akadémuskodott az öreg. – Jó lenne az unokámnak is a gyors net.

- De felosztják valahogy. Mit tudom én, Lajos bácsi - legyintett a Halas Karcsika. De hiába engedte el a témát, mert veszélyes víznek érezte, ahol tudása már nem volt fölényes, az öregben újra fellángolt a kíváncsiság.

- Azt mondják, hogy a wifi az fény, és üvegszálaban megy.

- Az nem a wifi lehet, csak az internet. A wifi a levegőben megy.

- De most a wifi meg az internet nem ugyanaz? Egyáltalán, mi az az internet?

- Valaki vagy harminc éve - szólt bele egy fiatalember, senki nem ismerte, biztos „valami pesti” - egy hajón úszó szervert összekapcsolt jó néhány nagy számítógéppel, azokat meg kicsikkel. Aztán annyi kicsi számítógép kapcsolódott hozzá, hogy most már, ha az úszó szervert megszüntetik, akkor is fenntartja magát a hálózat. Ez az internet.

- De akkor hol voltak azok a dolgok, amiket az internetről letölt az unokám, vagy, még inkább, hová tölti fel?

- Tárhelyekre. Sok ilyen tárhely van.

- De ha már nincs az a hajó, amin voltak a dolgok, akkor most mindenkinek a számítógépén van?

- Hát, inkább az azok alkotta virtuális térben.

- És hogy jut oda?

- Üvegkábel segítségével, fényként terjed.

- Mondom én! - örült meg Lajos bácsi. - Az üvegben megy a fény.

- Hát, nem egészen. Inkább úgy mondanám, visszaveri.

- De ha, mondjuk, az unokám rendel nekem valamit, az hogyan bomlik le fényre, és aztán meg hogyan áll össze újra a webbótban azzá, hogy, teszem azt, ESM kaszasin?

- Nullákra meg kettőkre bomlik le.

- Aha - mondta lassan Lajos bácsi, aztán feje besüllyedt vállalai közé, háta pedig lassan lejjebb ereszkedett, az asztal felé. - Honnan lehet ezt tudni?

- Például internetről - mosolygott az idegen.

- Magamról én is azt állítok, amit akarok! - csattant fel Lajos bácsi, visszanyerve magabiztosságát.

Ani, mivel végzett az autója hátsó ülésén való kotorászással, nem követte tovább az internet történetét. Sietett a postára, nehogy

összetalálkozzon valakivel. Pedig szeretett összefutni emberekkel, és meghallani az újabb falusi fejleményeket, de most sürgős dolga volt. Kifelé mégis belebotlott Róza nénibe, aki a postára igyekezett, a napi betevő sorsjegyét lekaparni. A posta mellett lakott, és enyhén szerencsejátékfüggő volt, de kizárólag kaparóssorsjegyezni szeretett. Szenvédélye egyáltalán nem zavarta, mert egyrészt egyedül élt, így senki szájából nem vette ki a falatot a napi egy sorsjeggyel, másrészt igazolva látta a sorsjegyezés hasznosságát, mert pár éve kapart magának ötmilliót. Betette a takarékbba, és azóta ott van, tőle csak kétháznnyira, a biztonságban, a pénz – mesélte egyszer Béla Aninak, amikor a berényi fagyizóban süteményeztek.

Ahogy Róza mama kilépett a kapuján, és hajtúkanyarral befordult volna a posta épületébe – még az udvaruk is közös volt, így nem csoda, ha nem tudta a sorsjegyezést megállni –, Aniba ütközött.

- Szervusz, kislányom! – köszönt vissza örömmel, és már bele is fogott a mondandójába:

- Hihetetlen, hogy ezek a mai civilizált fiatalok mikre képesek!

- Kikre tetszik gondolni?

- Hát ott van a Rózsika, a lányom – mondta Róza néni, és Ani ezen torpant meg és süllyedt alá a beszélgetés óceánjába. Róza néni nyolcvan körül járt, a lánya – akit mai fiataként emlegetett – is minimum tegnapi csirke, valahol ötven és hatvan között. – Képzeld, kislányom, hogy megcsináltatta magát!

- Úgy érti, hogy várandós? – óvatoskodott Ani, mert úgy gondolta, Róza néni talán a felcsináltatta magát kifejezést akarta használni.

- Á, dehogy. Vén az már a szüléshez. Habár ezek a mai fiatalok jól tartják magukat. Az unokatestvérem unokájának a felesége is negyvenévesen szült. Hihetetlen! Negyvenévesen szülni! De mást mondok. Annak a borásznak a felesége meg, tudod, kislányom, akik a padláson laknak az út mellett, mert félbehagyták a házukat, negyvenhatévesen szült. Nem azt mondom, szép, fiatal menyecske az még most is. A férje meg csak harminchárom! A gyereke lehetne!

- Azért nem egészen. Tizenhárom évesen nem jó szülni.

- De lehet, az egyik kishúgom is, de mindegy is - szakította félbe magát Róza néni. - A lányom megmúttette magát, az én pénzemből. És a megkérdezésem nélkül!

- Biztos szüksége volt a műtetre - vetette közbe Ani, de Róza mama zavartalanul folytatta:

- Csak nézem egyik nap, hogy hogy feláll neki a cicije, kérdezem, Rózsikám, új push up melltartót vettél. Mutassad csak! Aztán amikor felemelem neki a pulóverjét, akkor látom, hogy az a melle. Akkora szilikonok vannak benne, mint két nagy push up! Ilyenre kidobni a pénzemet!

- Ha ez volt az álma!

- Akkor keresse meg saját maga a rá valót!

- Róza mamától kicsalta az árát? - értetlenkedett Ani, mert Róza néni hírhedten spórolósan élt, az öt millióhoz, amit pár éve a kaparóson nyert, meg a kamatokhoz sem nyúlt még soha, merthogy ő a nyugdíját osztotta be.

- Nekem nem is mondta, hogy a melleit akarja felvarratni! - adta fejét további siránkozásra a néni. - Persze, fiatal kora óta bánata neki, hogy csak C kosaras a melltartója, de mondtam már neki sokszor, hogy tömjön bele zoknit alulról, oldalról, az kibuggyantja. De nem hallgatott rám. Sokba kerül egy ilyen műtét, a disznóvágásból árulta ki a rá valót.

- Ellopta Róza néni kolbászait?

- Nem, a sajátjából. Ő vágta a disznót. Kettőt is tartott. Kettőt is tudott venni abból a pénzből, amit a pálinkából árult ki! Meglopott! - heveskedett Róza mama.

- Akkor a pálinkáját lopta el? Sajnálom! - mondta együttérzően Ani.

- Dehogyan lopta el, nem kínlódom én már a cefrével, nem iszom, meg nem itatom ezeket a bűdös alkoholistákat sem, annyi kis pénzért - magyarázta Róza mama -, hanem összeszedte a szilvám az udvarból meg a szőlőből, aztán abból főzette a pálinkát.

- Aha.

- Így becsapni engem! Dehogyan adom oda a hullott szilvát, ha tudom, hogy mellfelvarrásra csálja ki tőlem.

- Akkor az anyukájának köszönhette, hogy teljesült az álma - próbálta békítgetni Ani Róza nénit, aki meglehetősen felindult állapot-

ba került. – Tessék bevallani, pár kiló hullott gyümölcs megérte ezt a jótéteményt! Úgyis csak jöttek volna rá a darazsak.

– Igaz. Évek óta csak megfájul a derekam, ahogy összekapodom, mert különben meg kihajt a fa alatt magról. A szemétdomb is már csupa kis szilvafa tőle, meg se lehet a kerítést közelíteni a sűrűtől. Aztán a jó múltkor meg egy fiatalember bekopogott a postától, legalábbis nekem azt állította, de nem hiszek egyből az ilyenek, hogy őt küldték, mert az is a posta tulajdona, ami igaz is, mert nekem csak haszonélvezésem van, hogy ő jött, hogy rendbe tegye a kihajtó burjánokat, hát nem engedtem be, mert nekem ne rendezkedjenek vadidegenek a kertemben, aztán írtak egy levelet, amiben...

– Bocsánat, Róza mama, most indulnom kell. Most jut eszembe, hogy a tűzön felejtettem a levest – vágott közbe Ani, de a közbevágást sem tudta befejezni, mert Róza néni már hangosan bólogatott:

– Fusson csak, kislányom, addig kell élni, amíg az ember fiatal! Tegye a dolgát! Valósítsa meg az álmait! – ezzel befordult a postára, és helyet foglalt a sor végén.

VÁLLVETVE

– Ne örülj, te szemét, mert nem azért jöttem, hogy beszélgessünk! Huzatosra lyukasztom a fejedet! – mondta Béla, majd kényelmesen feltette a lábát a székre, és újabb csíkot tört a csokoládéból, úgy folytatta:

– Ezt mondta a Cinege. Én meg csak néztem, hogy ez tréfa-e.

– Viccnek ez már durva lenne. De inkább üres fenyegetőzésnek tűnik – vetette közbe Ani.

– Nem úgy, babácska, mert közben agresszíven közeledett felém, gondoltam, hogy itt valami nem stimmel. Mondom neki: „A lépcsőt jöttél megbeszélni?” Mert éppen a Csekésben a házukat újítottam föl, abból is vendégházat akarnak. Erre megint kilátásba helyezte, hogy huzatosra lyukasztja a fejemet. Ezt többször is elmondta. Közben visszasétált az autójához, matatott a csomagtartóban, és egy pisztollyal

tért vissza. Arrébb parkolt, én a Škodám elejénél álltam, ő meg a hátuljához sétált, feltámasztotta a pisztolyt, ettől fogva így beszélgetünk.

- Jézusom! Ez bolond! Látja, így megbolondulna maga is, ha a Cinege helyébe lépne. A Jutka magát is így kicsinálná.

- Na, te szemét fasz - így kezdte -, mióta vagy te együtt a feleséggel?

- „Hogy érted?”, kérdeztem én.

- Nagyon is jól tudod te azt! - mondta a Cinege, és mozgatta a pisztolyt, majd mellém sétált, és közben kitartotta a fegyvert - Ne tagadd, vagy huzatosra lyukasztom a fejedet!

- Úgy látszik - fűzte hozzá Béla -, hogy ez a huzatos fej inspirálja őt a beszélgetésre.

- De remélem, nem vallotta be a Jutkát! - mondta Ani.

- Nem egészen, de egy kicsit muszáj volt. Azt mondtam, csak lelki kapcsolat van közöttünk, mert meghalt anyám a tavasszal, és akkor a Jutka észrevette, hogy magam alatt vagyok, és közel tolt az arcát, és mélyen a szemembe nézett. De semmi több nem volt köztünk. Ennyit akartam csak mondani, de erre a Cinege tovább forszírozta:

- Ne tagadd, te szemét, hogy megdugdta a feleségemet! Láttam az sms-eket.

- Mire én azt mondtam - folytatta Béla -, hogy: „Milyen sms-eket?”

- Amiket írkáltatok egymásnak. Elvittem megcsináltatni a Jutka telefonját.

- Szexről is írtak az sms-ben? - kérdezte Ani.

- Sajnos igen. De azt mondtam a Cinegének, hogy azt átvittem kell érteni.

- Elég átlátszó - vetette közbe Ani.

- Igen, ez csak felingerelte, és kiabált megint, hogy ne hazudjak, mert a fejemet huzatosra lyukasztja, én meg közben sasszéztam kicsit az autó körül, és így mentünk körbe-körbe harmincöt percig. Fú, de felkavarodott a gyomrom, meg dobogott a szívem! Azt hiszem, felment a vérnyomásom. Egyszer csak leengedte a Cinege a pisztolyt, és úgy, leengedett fegyverrel mondta:

- Volt köztetek szex, vagy nem?

- Én nem értettem, hogy minek kérdezi még, ha látta az sms-eket. Mondtam neki, az nem olyan igazi szex volt, csak olyan erotika, és hogy a Jutka provokálta. Erre elkezdett sírni, és úgy mondta:

- Ide figyelj, te szemét! Huzatosra lyukasztom a fejed!

- Jaj, már megint - kotyogott közbe Ani, de Béla nem törődött vele, csak folytatta:

- Tudom, hogy a feleségem kezdi. Mindig a feleségem kezdi! Mindenkiel! De te ne menjél bele! Akárhogyan is csábítgat, te ne menjél bele! Megértetted?

- Különben huzatosra lyukasztom a fejedet! - nevetett Ani.

- De babácska, ez nem vicc! Majdnem lelőtt ez az állat! Aztán másnap meg felhív, hogy azt mondja:

- Na, te kurafi! Találkozunk ma 17 órakor. Beszélünk!

- Mondom neki: „Jól van, Cinege. A Fa kocsmá Velencén jó lesz?” Jó volt neki, odamentem ötre, de csak hétre jött meg. Addig ott szorongtam. Hú, de ideges voltam! Bejött, kezét fogott velem. Mondom, kér-e kávé? ő is, mert én még nem kávéztam. Persze nem volt igaz, mert már kávéztam, de valamit csak kellett mondanom. Vagy hozzák-e neki egy Capyt vagy egy sört. Erre felfortyant:

- Nekem tetőled nem kell semmi!

- Jól van, mondom, ha nem, hát nem. Ittam a kávémat, ő meg elkezdte mondani, hogy én mit kaptam volna tőle, ha nincs ez az ügy a Jutkával. Kaptam volna tőle egy kék Mazda teherautót, amit ő a munkahelyén leselejtezett volna, és háromszázezerért megvett volna, és rögtön aláam tette volna négyszázezerért. De így már ne is álmodjak róla. Aztán előhúzta a mobilját, és elkezdte mutogatni a fényképeket a teherautóról. Hú, de szép Mazda volt! A szívem megszakadt érte. Együtt nézegettük a teherautót, időnként belenagyított, hogy lássam, milyen hibátlan állapotban van. Összeért a vállunk. Egyszer még a fejünk is. Mondom is magamban: „sógor”. Aztán észbe kapott, eltette a telefont, és mondta, hogy ha még egyszer hozzányúlok a feleségéhez, huzatosra lyukasztja a fejemet.

- Mire maga?

- Mondtam, hogy értem.

- Akkor szakított a Jutkával?

- Dehogyan szakítottam, kicsi babám. Csak utána vagy másfél évig bírtam. Nagyon jó a szexben a Jutka!

- Emlékszem is, ez tavalyelőtt ősszel volt, mondta nekem, hogy teherautót ajánlott fel a Cinege, ha az érdi házukat felépíti. Akkor éppen engem is fűzőgetett.

- Igen, kicsi babám. Akkor is fűzőgettem magát - mondta Béla, és ebben maradtak.

